

1. Een nieuw begin

De laatste twee versen van de Kronieken, dat zijn dezelfde woorden als Ezra 1: 1-3a. U begrijpt: daar zit een boodschap in! Want in de boeken 1 en 2 Kronieken gaat het over de tempel, gebouwd door koning Salomo in Jeruzalem. Dan gaat het over de geschiedenis van het volk van Juda. Dat volk keerde zich steeds meer af van God. En dan kondigt God het aan, door de profeten: 'Als jullie je niet bekeren, dan zal het hele volk in ballingschap gaan.' Maar het volk bekeert zich niet, en inderdaad: de Babyloniërs komen, Jeruzalem wordt veroverd en heel het volk wordt meegenomen naar Babylon.

Die twee boeken van de Kronieken, die lopen daarop uit: op die vreselijke ballingschap. Maar dan, helemaal aan het eind, is er dit lichtpuntje: koning Cyrus van Perzië (ook wel Kores genoemd), verovert Babylonië. En al in zijn eerste regeringsjaar als koning van Babylonië vaardigt Cyrus een bevel uit: 'Alle Joden mogen terug naar Jeruzalem, en ik geef hen bevel om de tempel van God weer op te bouwen.' En precies dit stukje tekst, over koning Cyrus, is het einde van Kronieken en het begin van het boek Ezra. Vindt u dat nou niet veelzeggend? Al die neergang in de boeken van de Kronieken, al die negatieve ontwikkelingen, die lopen uit op een nieuw begin, en dat nieuwe begin, daarmee gaat het boek Ezra verder. In Ezra gaat het over de terugkeer van de Joden naar hun eigen land, over de opbouw van de tempel, over feesten voor God, die ze opnieuw vieren. En daar zit, óók voor ons, een heel belangrijke boodschap in! Aan alle kanten wordt gezegd dat het christelijk geloof zijn tijd gehad heeft. En als je om je heen kijkt, dan word je soms ook moedeloos. Wij waren in Frankrijk op vakantie. Er was een prachtige brochure over de streek waar wij zaten met informatie over álles wat er te doen was, tot de kleinste winkeltjes toe. Maar over een kerk? Geen woord! Rooms-katholiek, protestants... niets! De kerkgebouwen ter plaatse waren allemaal dicht, informatie bij de deur was er nauwelijks. Daar word je moedeloos van.

Maar daar waar onze wegen doodlopen, daar maakt God een nieuw begin! Juist in deze tijd, waarin niemand meer een cent geeft voor het christelijk geloof, júíst in deze tijd bruist het van de nieuwe initiatieven! Vandaag mogen we Tamara uitzenden om een jaar lang in Chili te gaan werken. Dat is toch een wonder, dat God je dat in je hart geeft, als jongere, om een jaar lang te gaan werken met kinderen, met daklozen, ergens ver weg in een ander land, met een andere taal. Het is toch ook een wonder dat dit kan, ook wat je lichaam betreft? Máánden zat je in Rijndam voor revalidatie, en nu dit! God is zó goed! Maar er is meer! In deze dienst danken we voor de afgelopen sportweek. Negen jongeren en een hele kring van vrijwilligers om hen heen hebben een week lang gesport met kinderen en jongeren, en getuigd van hun geloof. Drie gemeenteleden zijn op tour geweest met de Continentals, om in verschillende landen van God te getuigen door middel van muziek. Vier gemeenteleden zijn voor World Servants bezig geweest, in Bolivia en Tanzania. Per 1 oktober gaat er een nieuwe missionair-diaconaal werker aan de slag, en intussen gaan Johan en Annelies van de Klooster door met het missionaire jongerenwerk. De

wijkwinkel gaat door, en voor allerlei kerkelijk werk worden weer plannen gemaakt. Besef u wel dat dat allemaal wonderen zijn? We leven in een héél bijzondere tijd! Ik voel me heel erg bevoorrecht om in deze tijd te mogen leven. Het is alsof we leven tussen Kronieken en Ezra. Na alle afbraak mogen we God aan het werk zien: een nieuw begin.

2. De oude Bijbel

Dan het tweede: dat is de oude Bijbel. Want wat staat er in vers 1? 'In het eerste regeringsjaar van Cyrus, de koning van Perzië, ging in vervulling wat de HEER Jeremia had laten aankondigen.' Wat had Jeremia dan gezegd? U kunt het lezen in Jeremia 29: 10: 'Dit zegt de HERE: Als er in Babel zeventig jaar voorbij zijn, zal Ik naar jullie omzien. Dan zal Ik Mijn belofte gestand doen door jullie naar Jeruzalem te laten terugkeren.' In het jaar 606 voor Chr. werd de eerste groep Joden door koning Nebukadnezar meegevoerd naar Babel. Twintig jaar later werd Jeruzalem helemaal verwoest. Maar als je gaat tellen vanaf die éérste wegvoering in 606, en je telt 70 jaar, dan kom je uit in 536 voor Christus: precies het eerste jaar van koning Cyrus!

Die Bijbel is véél betrouwbaarder dan je zou denken! De Bijbel is niet zomaar een boek! Het is het heilige Woord van God! Dat oude boek, daarin schuilt goddelijke kracht! Gebruikt u, gebruik jij élke dag de Bijbel? Je éét toch ook elke dag? En je doucht toch ook elke dag? Zó heb je de Bijbel nodig, elke dag! Maar ik geef je op een briefje dat het nóóit zonder slag of stoot gaat! Altijd is er de verleiding om éérst iets anders te gaan doen: email, SMS... Ja, en dan moet je alweer weg. Je moet ervoor véchten om elke dag tijd vrij te maken voor de Bijbel, voor gebed, stille tijd. Al is het maar tien minuten, of een kwartier. 's Morgens, dat is het allerbeste, want dan ben je de hele dag een ander mens. Of 's avonds, wanneer dan ook. Maar die Bijbel, die krachtbron, die hebben we allemaal zó nodig! Gebruik 'm! Wat schrijft koning Cyrus? Hij schrijft in vers 2: 'Dit zegt Cyrus, de koning van Perzië: Alle koninkrijken van de aarde heeft de HERE, de God van de hemel, mij gegeven. Hij heeft mij opgedragen om voor Hem een tempel te bouwen in Jeruzalem, een stad in Juda.' Hoe weet die Cyrus dat? Hoe heeft God dan die opdracht gegeven? Nou, het staat in Jesaja 44: 28: 'Ik ben de HERE, die over Cyrus zegt: Dit is Mijn herder, alles wat Ik wil, brengt hij ten uitvoer: hij geeft opdracht om Jeruzalem te herbouwen en voor de tempel de fundering te leggen.' En zie ook Jesaja 45: 13. Weet u wanneer Jesaja leefde? Jesaja leefde 200 jaar vóór koning Cyrus! En in het boek Jesaja wordt de komst van koning Cyrus aangekondigd! Met naam en toenaam! Nu zijn er veel bijbelgeleerden die zeggen: 'Dat kan natuurlijk niet! Dat Jesaja al over Cyrus heeft gesproken, 200 jaar voordat Cyrus leefde! Dit stuk van Jesaja, dat is vast door iemand anders geschreven, en láter aan het boek Jesaja vastgeplakt.'

Ja, dat zou kunnen. Maar het kan ook anders zijn. Flavius Josephus, de historicus, die leefde net na de tijd van Jezus, die vertelt het anders. Die zegt dit: 'Koning Cyrus, die las in het boek Jesaja, woorden die 210 jaar eerder waren opgeschreven. En Cyrus, die las daar zijn eigen naam, en dat God hem opdracht gaf om de Joden te laten terugkeren naar Jeruzalem, en om de tempel weer op te bouwen.' En dan schrijft Flavius Josephus letterlijk dit: 'Toen Cyrus het gelezen had (dus wat er stond in Jesaja), was hij vol bewondering voor de Godheid en werd hij bevangen door een vurig verlangen en een grote eerezucht om te doen wat

er geschreven stond.' Aldus Flavius Josephus. Hoe kon koning Cyrus van Perzië een boekrol in handen krijgen van de Joodse profeet Jesaja? Ook daarop staat het antwoord in de Bijbel, Daniël 6: 29 (NBG): 'En deze Daniël stond in hoog aanzien onder het koningschap van Darius en onder het koningschap van Kores (of Cyrus), de Pers.'

Dus koning Cyrus veroverd Babylon, leert Daniël kennen, en geeft hem een hoge positie aan zijn hof. Via Daniël leert hij het Joodse volk kennen, en op een dag komt Daniël aandragen met een boekrol van ruim 200 jaar oud, en hij zegt: 'Koning Cyrus, weet u dat hier uw naam al in genoemd wordt?' Cyrus leest die rol en is diep onder de indruk. Hij leest dat God hem opdracht geeft om de Joden terug te laten gaan en om de tempel in Jeruzalem te herbouwen. En zo lezen we in Ezra 1: 'De HERE, de God van de hemel, heeft mij opgedragen om voor Hem een tempel te bouwen in Jeruzalem, een stad in Juda.'

Als je alle gegevens op een rijtje zet, dan moet het zo toch ongeveer gegaan zijn? Zo werkt God! Eeuwenoude woorden komen tot leven! En zo spreekt God ook nu, door die eeuwenoude woorden! Onderschat nooit de kracht van de Bijbel, nooit! En onderschat vooral God Zelf nooit! Hij schakelt een Perzische koning in! Hij schakelt in wie Hij wil, en op de manier die Hij kiest! Het hele heelal is aan Hem ondergeschikt! Denk nóóit te klein van God! Nooit!

3. De hoogste prioriteit

Wat zegt Cyrus? Vers 3: 'Laten al diegenen onder u die tot zijn volk behoren, zich met de hulp van hun God naar Jeruzalem in Juda begeven om er de tempel van de HEER weer op te bouwen, de God van Israël, de God die in Jeruzalem woont.' Leest u het goed? 'Al diegenen onder u die tot zijn volk behoren'. Alle Joden, niemand uitgezonderd, worden opgeroepen om mee te gaan bouwen aan de tempel van God. Dat is nu hun hoogste prioriteit! Maar ja, die Joden, die woonden daar al tientallen jaren, daar in Babylon. Een deel dus al 70 jaar. Ze waren er gewend geraakt, ze hadden banen gekregen, bedrijven opgezet, enz. Je zomaar losscheuren uit je hele omgeving, dat doe je toch niet zo makkelijk?! Ga je wel of niet?! We weten dat de meeste Joden níét zijn meegegaan met deze groep. 50.000 zijn er wél gegaan.

Dan was er nog een andere vraag: hoe moest je die reis betalen? En voedsel onderweg, en water? Daarom voegt koning Cyrus er nog een zin aan toe. Hij zegt, in vers 4: 'Allen die hier nog als vreemdeling verblijven, waar zij zich ook mogen bevinden, zij dienen van hun medeburgers ondersteuning te krijgen in de vorm van zilver, goud, goederen en vee. Dit komt boven op de vrijwillige gaven voor de tempel van de God die in Jeruzalem woont.' Dus in héél het Perzische rijk wordt er een collecte gehouden voor de tempel in Jeruzalem (dat zijn die vrijwillige gaven), en daar bovenop moeten Joden die willen terugkeren naar Jeruzalem geld krijgen, en spullen, en dieren, om die reis te kunnen maken en om in Juda een nieuwe start te kunnen maken.

Merkt u dat het koning Cyrus ménens is?! De bouw van de tempel van God is voor hem een top-prioriteit! Deze heidense koning, die ook andere goden aanbad (dat weten we uit de geschiedenis), die heeft de God van Israël zó hoog staan (hij schakelt Hem zelfs gelijk aan de God van de hemel), dat voor hem de bouw van Gods tempel de hoogste prioriteit krijgt! En als dat nou al bij zo'n heidense koning het geval is, hoe moet het dan niet bij ons zijn?! Wij mogen die God nog véél beter kennen, in Jezus Christus! Wij weten dat Hij Zichzelf in Jezus heeft vernederd, voor

ons! Hij is naar deze wereld gekomen, om Zichzelf totaal te geven, Hij gaf Zichzelf, Zijn lichaam, Zijn bloed, voor onze redding. Zouden wij dan niet alles overhebben voor Hem? Zouden wij dan niet *gaan voor God*?

Misschien letterlijk: gaan! Net als die Joden toen, die op weg gingen. Zoals nu Tamara gaat, om te bouwen aan Gods tempel. Want dat is heel concreet. Wie een dakloze helpt in de naam van Christus, die bouwt Gods tempel. Wie tijd neemt om met een kind te gaan spelen in een weeshuis, die bouwt aan Gods tempel.

Gaan voor God. Dat kan ook door steun te geven aan wie erop uittrekt. Zoals in dit verhaal de burgers van het Perzische rijk de Joden steunen, met goud en zilver, met goederen en vee. Ik ben God dankbaar, dat we ook Tamara zo hebben mogen steunen, zodat zij kan bouwen aan Gods tempel in Chili. En laten we bidden, dat er nog véél van dit soort projecten volgen. Misschien heeft u soms het gevoel: 'Kunnen we dit allemaal nog wel betalen, wat er hier allemaal gebeurt in deze gemeente? Kruispunt-Oost, en al die projecten en al die mensen die op pad gaan?' Weet u, die vraag is heel reëel. En we hebben onszelf ook als kerkenraad de afgelopen jaren vaak die vraag gesteld. 'Lukt dit allemaal nog wel? Of gaat dit allemaal ten koste van Kerkbalans?' En elke keer weer stonden we beschaamd. Elke keer weer heeft God ruimschoots voorzien. Elke keer weer was het wonderlijk.

Ik hoop dat u zich nóóit onder druk gezet voelt om te geven. Want God zet ons niet onder druk. Nee, juist ook in deze projecten laat God steeds meer zien van Zijn grootheid! Wij lazten deze week aan tafel uit 2 Korinthiërs 9. Daar vraagt Paulus om een bijdrage voor de gemeente in Jeruzalem. En wat zegt hij dan? 2 Korinthiërs 9: 6: 'Bedenk dit: wie karig zaait, zal karig oogsten; wie overvloedig zaait, zal overvloedig oogsten. Laat ieder zo veel geven als hij zelf besloten heeft, zonder tegenzin of dwang, want God heeft lief wie blijmoedig geeft.' Zo is God! Geen dwang, maar vrijheid, en blijdschap. God Zelf is zo mild...

Waar het om gaat is dat Gods prioriteit ook onze prioriteit is: dat mensen tot geloof en bekering komen, dat de naam van Jezus Christus wordt verhoogd, dat mensen worden geholpen, dat we dienen in de naam van Christus. Gaan voor God. Dat kan zijn: gaan naar Chili. Maar het kan ook zijn: gaan naar de burens, gewoon eens een praatje aanknopen met mensen uit de buurt. En voor hen gaan bidden. Gaan voor God kan betekenen dat je tijdens de lunchpauze bewust een collega opzoekt, en eens vraagt hoe het gaat. Gaan voor God kan betekenen dat je in het nieuwe seizoen een taak op je neemt in de kerk, al is het maar iets kleins. Of dat je op de belijdeniscatechese gaat. Wat heeft bij u prioriteit? En bij jou? Wat is nou voor jou belangrijk? Als je later voor God staat en je kijkt terug op deze periode in je leven, waar heb je dan spijt van? En waar ben je dankbaar voor? Denk erover na!

Tot slot nog dit. We waren dus in Frankrijk, waar de kerk zó afwezig was. Maar we vonden een baptistengemeente in de stad Chambéry. In die gemeente kwam een man naar voren. Ons Frans is niet zo best. Maar we begrepen één ding heel goed: de gemeente was blijkbaar op zoek naar een nieuwe ruimte, en je zag aan die man hoe hij straalde, omdat er opeens allerlei mogelijkheden waren. De gemeente reageerde vol blijdschap en verwondering. Toen dacht ik: 'Ook hier in Frankrijk, waar de kerk lijkt op te drogen als een stroompje in de woestijn, ook hier geeft God een nieuw begin. Want Hij leeft! Hij spreekt door Zijn oude boek. En Hij roept: 'Kom! Bouw mee aan Mijn tempel!' En wij? Zullen we het doen? Gaan voor God! Amen.